

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

Τάκ, τάκ.

— Έμπρός! απεκρίθη ό φιλόσοφος μας, και είσηλθεν άσθμαίνων είς άστυνομικός υπάλληλος, φίλος του όμως, διότι (και χωρίς τούτο νά δυσαρεστήση τόν Κ. Διευθυντήν) έχει και ό Άβδηρίτης φίλους παρά τή Άστυνομία.

— Τί τρέχει, φίλε;

— Άν δέν μάς άκούη κανείς κατάσκοπος τής άστυνομίας, απεκρίθη διακεκομμένως ό άστυνομικός υπάλληλος κρύψε τò τελευταϊόν σου φύλλον, διότι διετάχθη κατάσχεσις

— Κατάσχεσις! και διατί;

— Τούτο τò είξεύρει ή Είσαγγελία' εκείνο τò όποϊον είξεύρω έγώ, είναι ότι πρόκειται και νά φυλακισθής.

— Νά φυλακισθώ! υπέλαβεν ό Άβδηρίτης, και έγεινε κάτωχρος' αλλά τελοσπάντων διατί;

— Δέν είξεύρω, δέν ήκουσα, αλλά φαίνεται, ότι είπες είς κανένα, ότι θά γράψης πολιτικά, και —

— Πολιτικά έγώ; είς κανένα!

— Μήτε είς τόν πνευματικόν σου;

— Μήτε

— Μή ζητῆς δά νά μέ γελάσης, Δέσποτα, απεκρίθη τò δαιμόνιον και έδειξε τὰ κερατίδιά του, διότι είξεύρω, ότι είναι ή πρώτη Άπριλίου.

— Ά, πειρασμέ μέ κατετρόμαξες.

— Όχι έγώ, άλλ' ή συνήθεια τών ανθρώπων τò νά γελά ό είς τόν άλλον και κατά τήν πρώτην Άπριλίου άτιμωρητεί. Άτιμωρητεί λοιπόν κ' έγώ θά πηδήσω έδω, θά πηδήσω εκεί, μέ τήν άδειάν σου, Δέσποτα, διά νά γελάσωμεν μέ τήν έρωμένην, μέ τόν έρωμένον τής εργολαβίας, τόν έμπορον, τόν φιλόλόγον, τόν πανεπιστήμονα, μέ τόν κόσμον όλόκληρον τέλος πάντων, χωρίς όμως νά γελάσωμεν και τόν αναγνώστην μας, διότι έχει ίσως άφορμάς νά ένθυμῆται τήν πρώτην Άπριλίου, καθώς και ή πονηρά αναγνώστριά μας έορτάζει βεβαίως τήν ήμέραν ταύτην.

— Λοιπόν πήδα' άφοϋ έγελάσθην έγώ, άς γελάσωμεν και τόν κό-

σμον· εἶναι πάνδημος τῆς ἀπάτης ἡ ἑορτὴ, καὶ οὐδεὶς πιστεύω θὰ ᾔηται τόσον ἀφιλότιμος, ὥστε καὶ τῆς πρώτης Ἀπριλίου τὰ σκώμματα νὰ τὰ ἐκλάβῃ ὡς τοῦ διαβόλου πειρασμοὺς καὶ νὰ θυμώσῃ μαζί μας. Ἄλλως τε σοῦ ἀπαγορεύω τὸν θρίαμβον τῆς σατανικῆς σου ὑπεροχῆς, καὶ σοῦ συνιστῶ τὴν ἀδρότητα.

— Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι ἄβρ'ς ὡς τὸ ῥόδον, τὸ ἄνθος, τοῦ Ἀπριλίου θὰ προσφέρωμαι εἰς καθένα, εἰς καθεμίαν· ὅμως ἐκεῖνος, ἐκεῖνη ἂς προσέχωσι τότε νὰ μὴν κεντῶνται ἀπὸ τὰς ἀκάνθας μου.

— Τὸν ἐρωμένον, τὴν ἐρωμένην λοιπὸν, μικρὲ μου, κάμε νὰ πεισμώνουν ὀλίγον πλὴν ὀλίγον μόνον.

— Τόσον, ὅσον ἀρκεῖ, Δέσποτα, διὰ ν' ἀγαπηθῶσι κατόπιν καλῆτερον. Ἐπήδησα, εἶμαι ὁ τρυφερὸς ἐρωμένος μιᾶς Ἀφροδίτης μὲ ὀφθαλμοὺς μαύρους, κόμην μέλαιναν, χεῖλη κοράλινα, ὀδόντας μαργαρίτας, βάδισμα πέρδικος, καὶ ἡδυπάθειαν κύκνου, τῆς ὁποίας ὁ μικρὸς πέτασος μὲ τοὺς κροσσοὺς καὶ τὸ ἱπποτικὸν πτερόν του, διὰ νὰ μὴν ὁμοιάζῃ τὰς γελοιογραφίας αἵτινες ἔφερον ἄλλοτε πέτασον πλατὺν, τῇ στέκει τώρα θαυμάσια, καθὼς τῶν κωδωνοστασίων τῆς μητροπόλεως οἱ ἀκρόθολοι καὶ τὸ ἀπόρθητον μαλακῶφ, τὸ ὁποῖον ἐπροτίμησε διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ ἄσεμνον κρινολίνον, τῇ δίδει τόσην χάριν, ὅσην ἔχει ἐν κορυφῇ ἀερόστατον ἑοῖμον ν' ἀναπετάσῃ· εἶναι ὡραία ἐν τούτοις καὶ δὲν τὰ λέγω διὰ τὴν, π ρ ὠ τ η ν Ἀ π ρ ι λ ί ο υ, ὥστε μὴ γελάτε, παρακαλῶ.

— Θὰ σὲ περιμένω λοιπὸν, εἰς τὸν βασιλικὸν κῆπον, ὡραία μου ; αἱ μυρόεσαι σκιάδες τοῦ μὴ φοβεῖσαι νὰ προδώσουν τὰ μῦρα τῆς παρουσίας σου, τῇ λέγω, διότι εἰξεύρω, ὅτι ἐκεῖ δὲν ἐδόθη ἡ πρώτη συνέντευξις. Τὸ γοργὸν βλέμμα τῆς μὲ εἶτε τόσα, ὅσα καὶ τοῦ πιστοῦ κυνὸς τὸ νοῆμον βλέμμα, ὅταν σ' ἐνατενίζῃ διὰ ν' ἀντιληφθῇ τῆς προσταγῆς σου, καὶ ῥίπτεται νὰ ἐκτελέσῃ, διὰ νὰ σοὶ δείξῃ, ὅτι σὲ ἐννόησε· καθὼς καὶ σύ, Δέσποτα, ἐννοεῖς τί θὰ συμβῇ, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν σκοπεύω νὰ εὔρεθῶ εἰς τὴν συνέντευξιν, διότι εἵπομεν νὰ γελάσωμεν εἰς τὴν πρώτην Ἀπριλίου καὶ ὅχι νὰ πειράζωμεν.

Μεταμορφοῦμαι εἰς ἓνα διπλωμάτην, ὑπάλληλον μιᾶς ξένης αὐλῆς, διότι αὐτοὶ μαντεύουν τὰς ὑπουργικὰς μεταβολὰς, καὶ εἰσέρχομαι παρὰ τινι, ὅστις καθ' ἐσπέρα· ὀνειρεύεται τὸ χαρτοφυλάκιον· καὶ μὲ φυσιογνωμίαν, ἥτις προδίδει τὸ μυστήριόν μου. — Αἶ, τέλος πάντων, φίλε σὲ συγχαίρω, τὸν λέγω σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Μὲ ἐννόησεν ὁ ἐπίδοξος ὑπουργὸς καὶ ἡ χαρά τοῦ φοβοῦμαι μὴ γίνῃ τρέλλα, διότι μὲ ζητεῖ μυρίας ἐξηγήσεις· πλὴν τὸν διαβεβαίω ἐπὶ τοῦ λόγου τῆς τιμῆς μου καὶ ἀπέρχομαι μὲ τὴν πρόφασιν, ὅτι σπεύδω νὰ γελάσω τινὰ, διὰ τὴν πρώτην Ἀπριλίου καὶ μὲ συγχωρεῖ.

Μὲ τὸ αὐτὸ κατεσπευσμένον βῆμα ἐπισκέπτομαι μίαν ἐν ἐνεργείᾳ ἐξοχότητα, καὶ μὲ ὕψος περίλυπον τῇ ἀναγγέλλω τὴν πτώσιν τῆς· ἀλλοιοῦται, κλονίζεται, καὶ σπεύδω νὰ τὴν παρηγορήσω. Μὴ λυπεῖσαι, φίλτατε, αἱ περιστάσεις, βλέπεις ἐπομένως πρέπει νὰ λυπῇται

ἡ πατρίς, νομίζω, ἥτις στερεῖται μίαν ἱκανότητα, καὶ μὰ τὴν τιμὴν μου, εὐχομαι νὰ μὴν ἐνθυμηθῇ τὴν πρῶτην Ἀπριλίου.

— Ἐννοῶ καὶ μέ τινα ἔχοντα ποιητοῦ ἀξιώσεις, διότι εὔρετε καὶ τοὺς ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους ὁμοκαταληξίας, τὸν κτυπῶ θωπευτικῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ τὸν λέγω μὲ τὸν θετικώτερον τρόπον. Φίλε μου, ἐβραβεύθη τὸ ποίημά σας, καὶ ἐτοιμασθῆτε νὰ δεχθῆτε τὴν δάφνην.

— Ἀλλ' ἐφέτος δὲν ἔδωσα εἰς τὸν συναγωνισμὸν ποίημα, διότι πέρισιν δὲν ἐβραβεύθην, μοὶ ἀπαντᾷ.

— Ἀλλ' τοὺς πονηροὺς! μὲ ἐγέλασαν λοιπὸν· ἐλησμόνησα ὅτι εἶν' ἡ πρώτη Ἀπριλίου.

Διέρχεται μὲ βῆμα βραδύ καὶ περίλυπος, ῥοδινός τις καὶ παιδικὸς νεανίας, φέρει φράκτο ἵπποτικόν, καὶ δάκρυ πλανᾷται εἰς τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμούς του, εἶναι ἐραστὴς παρεγνωρισμένος, καὶ μολαταῦτα τὴν ἀγαπᾷ Μαντεύων ὅτι θὰ παρακάμψῃ τὴν πρὸ αὐτοῦ γωνίαν, ἐνῶ διέρχεται μίαν ὁδὸν, παρουσιάζομαι ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς ὠραίας του· εἰς τὴν θέαν μου ἡ ῥοδινὴ ὄψις του καθίσταται πελιδνὴ, καὶ τὰ γόνατά του κλονοῦνται· ἐν εὐνοϊκὸν βλέμμα τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸν ἱκανοποιεῖ, πίπτει ἀπὸ τὰς χεῖράς μου ἐν ἄνθος, ῥίπτεται, τὸ ἀρπάζει, ἐνῶ ἐγὼ φεύγω, καὶ καταφιλῶν αὐτὸ δὲν ὑποπτεύεται εἰς τὴν παραφοράν του, ὅτι εἶναι ἐν ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου.

Τὴν σκηνὴν ταύτην ἰδὼν εἰς κατασκοπεύων φαρμακοποιὸς, δάκνει τὸ χεῖλος, καὶ ἀνορθοῦται ἡ πυρὰ γενειάς του.

— Εἰζεύρων ὅτι μία εὐαίσθητος νεανίς εἶχε τὴν φρόνησιν νὰ δώσῃ rendez-vous εἰς τινα ὑψηλὸν καὶ ἀγένειον νεανίαν, λαμβάνω τὴν κρινώδη μορφήν της καὶ εὐρίσκωμαι εἰς τοὺς Πατησίους παρὰ τῇ ἀγροτικῇ οἰκίᾳ τοῦ φίλου μας συντάκτου τῆς Ἑλπίδος. Ἐρχεται ἀσθμαίνων ὁ ἐραστής μου, πετᾷ τὸ περιτιλύσσον τὰς ὤμοπλάτας του σάλι, καὶ μὲ τὸ κομψὸν φράκτο, καὶ τὸν δημοκρατικὸν πῖλον τοῦ ἀσπάζεται μετὰ κατανύξεως τὴν προτεινομένην χεῖρα μου. Εἰς τὸν ἦχον τοῦ φιλήματός του ἀντηχεῖ γέλως σαρδόνιος, ὥχρ' αὖ τις κεφαλὴ προτείνεται ὑπὲρ τὰς στάχεις, ὥς νὰ θέλῃ νὰ μάς ἐλέγξῃ. — Εἶν' ἡ πρώτη Ἀπριλίου φωνάζομεν καὶ τὸ λάμνομεν νὰ σὲ γελάσωμεν.

— Τώρα Δέσποτα, εἶμαι στρατιώτης, καὶ εὐρίσκωμαι εἰς τὴν ἀγοράν· ἰδοὺ προβαίνει εἰς βωμολόχος δικηγόρος τῶν ἀγυιῶν, προτείνων ἀλαζονικῶς τὴν γαστέρα του καὶ φέρων τὴν ὕβριν ὑπὸ τὸν βαμμένον του μύστακα.

Θέλω νὰ τὸν μιμηθῶ, τὸν ὕβριζω, καὶ εἰς τὴν πρώτην ἀντιλογίαν τὸν δίδω ἐν ῥάπισμα.

«Εἶν' ἡ πρώτη Ἀπριλίου, κύριε καὶ μὴ πρὸς βάρος.»

— Κύριε ὑπάλληλε, κύριε ὑπάλληλε, φωνάζω εἰς τινα ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ καφενείου ὑπαλληλίσκον, ὅστις λαμβάνει ἐξήκοντα δραχμὰς κατὰ μῆνα καὶ ὀνειροπολεῖ νὰ λάβῃ, σὺν θεῷ, ἐξήκοντα πέντε. Τελοσπάντων ἐτελείωσε καὶ τὸ περὶ αὐξήσεως τῆς μισθοδοσίας τῶν ὑπαλλήλων . . .

Ἐάν δὲν ᾗτο πρώτη Ἀπριλίου ἴσως ἤθλελα τὸ πιστεύσει μοι ἀπαντᾷ καὶ φεύγει μειδιῶν φιλαρέσκως διὰ τὴν εὐφυῆ του ἀπάντησιν.

Δαμβάνω τὸ σχῆμα μιᾶς ἐξοχότητος καὶ δίδω ἀκρόασιν εἰς τοὺς τυπογράφους καὶ χαρτεμπόρους τῆς πρωτευούσης, ἐνδίδων δὲ εἰς τὰς παρακλήσεις των, τοῖς ὑπόσχομαι, ὅτι ὁ δασμὸς τοῦ χάρτου ἀπὸ τῆς σήμερον ἐκπίπτει. Μὲ εὐχαριστοῦν καὶ ἀπέρχονται· πλήν μόλις φθάνουν εἰς τὰς ἀμάξας, ἐνθυμοῦνται, ὅτι εἶν' ἡ πρώτη Ἀπριλίου, καὶ προσβλέπων ὁ εἰς τὸν ἄλλον μειδιῶσι πικρῶς διὰ τὸ ὑπουργικὸν αὐτὸ παίγνιον.

Κύριε Λούκουλε, λέγω ἀπαιτηνόμενος εἰς τι γνωστὸν ὑποκείμενον, τὸ ὅποιον κατέφαγεν ἄλλοτε εἰς τόπον τῶν ποντικῶν τὰς σφραγίδας διακοσίων χιλιάδων δραχμῶν χαρτοσήμου, κύριε Λούκουλε! εἶμαι ἀντιπρόσωπος τοῦ Κυρίου Δημητρακοπούλου καὶ ἔχω ἐντολὴν νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ἐπιθυμῶν νὰ λησμονηθοῦν τὰ μεταξὺ σας, σᾶς δίδει καὶ ἄλλας πεντήκοντα χιλιάδας δραχμῶν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ θεάτρου.

— Καὶ πότε θὰ τὰς λάβω; μὲ ἀπαντᾷ στενάζων ἀπὸ κοιλίας.

— Σήμερον, τὴν πρώτην τοῦ Ἀπριλίου.

— Κύριε ἀξιωματικὲ τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς! Κύριε ἀξιωματικὲ τοῦ στρατοῦ τῆς θαλάσσης! σᾶς συγχαίρω, ὑπεγράφησαν τέλος οἱ προβιβασμοί σας.

— Τὸ εἰξεύρομεν, τὸ εἰξεύρομεν μοι ἀποκρίνονται· πλήν πότε, παρακαλῶ, θὰ μᾶς κοινοποιηθῶσιν ἂν γνωρίζετε;

— Σήμερον, κύριοί μου, τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου.

Εἶναι ἡμέρα τῆς λήξεως τοῦ συναλλάγματός σας, κύριε, λέγει εἰς ἀνηλεῆς τῆς πρωτευούσης μας τοκογλύφος πρὸς ἄφροντίν τινα νεανίαν, θὰ μὲ τὸ πληρώσετε ἢ νὰ τὸ διαμαρτυρήσω.

— Καταλαμβάνω, ὅτι θέλετε νὰ μὲ γελάσετε διὰ τὴν πρώτην Ἀπριλίου, ἀπαντᾷ αὐτὸς, πλήν διὰ νὰ σᾶς γελάσω κ' ἐγὼ, σᾶς ἀποκρίνομαι· μάλιστα θὰ σᾶς τὸ πληρώσω μὲ τὴν λήξιν του.

— Ἄρχων, Παστέλνικε, καταβιβάσετε παρακλιῶ, τὸ δίοπτρόν σας μίαν στιγμὴν, καὶ δώσατε ἀκρόασιν εἰς τὸν ταπεινὸν δοῦλον σας, ἔχω χαρμόσυνα νέα νὰ σᾶς ἀναγγείλω, εὐγενέστατε, τὸν λέγω, καὶ ἴσταται.

— ὦ, σᾶς προσκυνῶ, μὲ λέγει, καμύων τοὺς ὀφθαλμοὺς, τί τρέχει;

— Εὐγενέστατε, δὲν ἐμάθατε τὰ μεγάλα συμβάντα; ἡ Ὑψηλὴ Πύλη ἐπαπειλεῖ τὴν χαμηλὴν Ἑλλάδα, προτίθεται νὰ τὴν καταστρέψῃ. — Πιστεύω, ὅτι θὰ συνενωθῆτε μετὰ τῶν εὐγενῶν συμπολιτῶν σας, θὰ συντρέξετε, εἰς τὴν καταστροφὴν αὐτὴν, διότι δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι τὸ Φανάρι προετοιμάζει τὴν Ἑλλάδα ἡγεμονίαν.

Μοῦ σφίγγει τὴν χεῖρα περιπαθῶς διὰ τὴν καλὴν ταύτην εἰδησίην, μὲ ρίπτει ἐν βλέμμα καὶ ἐν μειδίαμα, καὶ κατασπασμένος, ἀπέρχεται εἰς μίαν Πρεσβείαν· ὁ ἄρχων Παστέλνικος, ἐπίστευσε τὴν

Ἑλλάδα ἡγεμονίαν, λησμονῶν, ὁ μωρὸς, ὅτι εἶναι ἡ πρώτη τοῦ Ἀπριλίου.

— Πηδῶ εἰς τὸ Βουλευτήριον, οἱ παραστάται τοῦ ἔθνους συνεδριάζουσι· ψηφοφορεῖται δι' ὀνομαστικῆς κλήσεως ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ σύνολον ἐνὸς νομοσχεδίου καὶ ὅλοι λέγουσι ναί.

Εἶναι ἡ πρώτη Ἀπριλίου, Δέσποτα, καὶ τοὺς ἐγέλασαν οἱ καλοὶ ὑπουργοί.

— Πεισμωμένε μου Τιμολέων, ἔχω καὶ τι νὰ σᾶς εἰπῶ· εἶδα πρὸ ὀλίγου τὸν Κύριον Ὁζερῶφ, (ἐννοῶ τῆς Ῥωσσίας τὸν Πρέσβυν) καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐκάμαμεν λόγον περὶ ὑμῶν. . . .

— Τὸν εὐχαριστῶ, ἀλλ' αἱ σχέσεις μας διεκόπησαν ἀπὸ τινος.

— Καὶ ὅμως, ἡ ἐξοχότης του, ἔχει τὴν καλητέραν ἰδέαν περὶ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ· μάλιστα δύναμαι νὰ σὲ διαβεβαιώσω, ὅτι αἷτιος τῆς ἀποζημιώσεως, ἥτις σᾶς ἐδόθη, δι' ἐκεῖνα τὰ ἀτυχήματα ἦτον αὐτός.

— Μᾶς ἐδόθη; νομίζω ὅτι ἀπατᾶσθε, κύριε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, νομίζω ὅτι ἀπατᾶσθε ἡ εὐγενείας σας, διότι ἐγὼ εἶδα καὶ τὴν ἡμερομηνίαν ἀκόμη τῆς ἀποζημιώσεως. Τὴν πρώτην Ἀπριλίου ἔλεγε.

— Ἄφες τὰς ψευδεῖς σου μωρολογίας, Δαιμόνιον, καὶ ἀνάγγειλον εἰς τὸν καλὸν ἀναγνώστην καὶ τὴν εὐμορφὸν ἀναγνώστριάν μας, ὅτι περιστάσεις ἀνεξάρτητοι τῆς καλῆς μας θελήσεως, μᾶς ἀναγκάζουσι νὰ παραιτηθῶμεν μετὰ θλίψεως, σὺ μὲν, χαριτωμένε μου, τῶν γοργῶν πηδημάτων σου, ἐγὼ δὲ τῆς Ἀβδηριτικῆς μου φενάκης. Ἄς ἐκφράσωμεν πρὸς αὐτοὺς τὴν εὐγνωμοσύνην μας, διότι εἶχον τὴν ἀγαθότητα νὰ μὴ μᾶς ἀπαξιούσι τῆς ἀναγνώσεώς των· καὶ

— Εἰν' ἡ πρώτη τοῦ Ἀπριλίου, Δέσποτα, καὶ δὲν θὰ τοὺς γελάσης!

— Τότε λοιπὸν, μικρέ μου συνάδελφε, ἄς ἀφήσωμεν τὴν πρώτην τοῦ Ἀπριλίου καὶ ἄς λάβωμεν τὴν πολιτικὴν.

Ἦστραψαν τοῦ δαιμονίου οἱ ὀφθαλμοί, ἐστέναξεν ἐξ εὐχαριστήσεως, καὶ ἠτοιμάσθη νὰ πηδήσῃ ἐντὸς τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου θορυβωδῶς.

— Κρατεῖτε τὴν ὁρμήν σας, παρακαλῶ, εἶναι, μικρέ μου, ἡ πρώτη τοῦ Ἀπριλίου ἀκόμη, καὶ ἀπάτη ἀντὶ ἀπάτης.

Ὁ διάβολος ἐγελάσθη.